

Πλάτων, Νόμοι Α, 631, b-c

Γ1. Ξένε, οι νόμοι των Κρητών άδικα δεν είναι εξαιρετικά φημισμένοι σε όλους τους Έλληνες. Γιατί είναι ορθοί και κάνουν ευτυχισμένους αυτούς που τους χρησιμοποιούν. Γιατί εξασφαλίζουν όλα τα αγαθά. Και τα αγαθά είναι δύο ειδών, άλλα ανθρώπινα, άλλα θεία. Εκ των θείων όμως εξαρτώνται και τα άλλα. Και αν κάποια πόλη δέχεται τα σπουδαιότερα, αποκτά και τα λιγότερο σημαντικά. Διαφορετικά, στερείται και τα δύο. Υπάρχουν και τα λιγότερο σημαντικά, στα οποία προηγείται η υγεία, δεύτερη είναι η ομορφιά, τρίτη η δύναμη στο βάδισμα και σε όλες τις άλλες κινήσεις του σώματος, και τέταρτος ο πλούτος, όχι βέβαια ο τυφλός, αλλά αυτός που βλέπει δυνατά, εάν βέβαια ακολουθείται ταυτόχρονα από φρόνηση.

Γ2. μείζονα: μέγα

κάλλος: κάλλη

είσιν: ἔσται

ἔχουσιν: σχοίη

ἡγεῖται: ἡγήσασθαι

Γ3α. Υπόθεση: «ἐὰν μὲν δέχηται τις τὰ μείζονα πόλις»

Απόδοση: «κτᾶται καὶ τὰ ἐλάττονα »

Ο υποθετικός λόγος δηλώνει την αόριστη επανάληψη στο παρόν και το μέλλον.

Απλή σκέψη του λέγοντος:

«Εἰ μὲν δέχοιτό τις τὰ μείζονα πόλις, κτᾶται καὶ τὰ ἐλάττονα».

Γ3β. εὐδόκιμοι: κατηγορούμενο στο «οἱ Κρητῶν νόμοι»

αὐτοῖς: αντικείμενο της μετοχής «χρωμένους»

πάντα: ονοματικός ομοιόπτωτος, κατηγορηματικός προσδιορισμός, που προσδιορίζει «τάγαθά»

πόλις: υποκείμενο του «δέχεται»

ᾧν: αντικείμενο του «ήγεῖται».